

ТЕХНОЛОГИЈЕ ОБОЈЕНИХ РЕВОЛУЦИЈА У УКРАЈИНИ И СРБИЈИ: СЛИЧНОСТИ И РАЗЛИКЕ

Сви видите шта се дешава у Украјини, а вама је то блиско можда као никоме другом у свијету, зато што се исто то дешавало прије двадесетак година у вашој земљи. Ја сам на челу организације која постоји већ 12 година и која се зове “Словенска гарда”. Власти које су након пуча у Кијеву на власти забраниле су ту организацију. У образложењу су ставили да су је забранили због употребе прекомјерне силе. Познати руски баснописац Крилов је писао о томе да сам “крив због тога што хоћу да једем”. На исти начин забрањена је и наша организација, због тога што је стотине наших активиста било претучено, рањено или ухапшено. То је било у прољеће оне године када рат још није почео. Ја хоћу да истакнем да назив “словенски” није бескористан због тога што су Словени народ који је формирао Европу. Нас Словена је више него свих осталих народа, али улога која је нама додијељена не одговара нашој снази и величини. Наша организација је била непрофитна и омладинска, која је стајала иза своје идеје и борила се за њу. Српски народ је био једна врста покусног кунића и сва искуства која су стекли на српском народу касније преносе у Украјину. Ми имамо израз у нашем језику који значи “човјек који се не сјећа”. То је човјек који не зна своје претке и своје корјене. Наша два народа дуго времена нису били у добрим односима са Турском и Османским царством. Када су Османлије долазиле овамо и водиле вашу дјецу, васпитали су их по својим војничким традицијама. Управо су ти војници били најсуровији према својој браћи, људима исте крви. Исти такви јањичари су данас у Украјини узели оружје у руке и убијају своје родитеље и браћу. Велику улогу у ширењу мржње имају исти ти људи који су спроводили обојену револуцију у Србији 2000. године. Тако је у Кијев 29.11. прошле године чартер летом дошао Американац српског порјекла Марко Ивковић. Он има америчко држављанство и стални је сарадник Националног демократског америчког института (НДИ). Вјероватно су

---

¹ Члан “Славјанске гвардије”, један од предсједника Народног фронта Новорусије и копредсједник Комитета државне изградње Новорусије из Запорожја

студентима познати називи попут “УСАИД”, “Конрад Аденауер”, “Фридрих Еберт” и многи други који дају финансијска средства и раде углавном са студентском популацијом. У Украјини постоје и пољски фондови и нова структура која укључује мисионаре и проповједнике из протестантске цркве да траже кључне проблеме у друштву. Они полако улазе у друштво и онда се мале тачке претварају у кључне проблеме у друштву. Да се вратимо на Марка Ивковића. Он је 29.11. дошао у Кијев, већ за мјесец дана се десио Мајдан, наши студенти су јако претучени, а већ 1. децембра на улицама Кијева су били багери. Исту такву слику смо видјели у Београд. Те ноћи када су тјерали омладину нестали су сви представници опозиције, али су се појавили новинари. Да би сте били жртва полиције довољно је било да у џеп ставите најлонску кесицу са крвљу и да тиме ударите себе по глави и пред камерама ћете бити кржави. Основни проблем је у томе што у новој организацији свијета, таквој какву је види запад, за нас нема мјеста, ко год да смо и гдје год да идемо. А кад кажем “ми” мислим на Србе и Русе, а при том под Русима подразумејем и Украјинце и Бјелорусе, јер ми смо један свијет, не можемо се дијелити. У јануару 2011. био сам у Египту на тргу Тахир и 4 дана нисам могао да отпутујем из те земље. Мој добар друг који је учио у сличној лидерској школи у Египту, дао ми је један лист који је био исписан на арапском, али ја нисам могао да разумијем шта пише. Сачувао сам га као сувенир, као успомену на ту тешку ситуацију у којој сам се нашао. Можете замислити колико сам се зачудио када су ми моји познаници који су дошли из такве школе лидера показали идентичан лист папира, само што су умјесто арапских била украјинска слова. Кроз такве школе у Украјини је прошло више од 20 хиљада младих људи. Када нам запад говори о цивилном друштву и грађанским правима, морамо водити рачуна да они у синтагми “грађанско друштво” у ријечи “друштво” подразумејају рат. Нажалост, то је оно што се данас дешава у мојој домовини. Желим да подсетим да се у Србији обојена револуција дешавала 2000. године, а у Украјини је 2004. био мирни Мајдан. Гледајући на технологију, епоха мирних Мајдана, мирних протеста је завршена 2005/2006. године. То је вријеме када је Ивковић организацију сличну “Отпору” формирао у Грузији, када су срушили легално изабраног предсједника у Киргизији. Када је дошао у Русију да савјетује и обучава будуће домонстранте, замољен је да оде (проглашен је персоном нон грата). У Русији је за обојену револуцију као симбол изабрана бијела боја, за разлику од Украјине гдје је била наранџаста. Препознавши опасност, ми смо украјинско друштво покушали упозорити, снимили смо десетак видео клипова које смо постави-

ли на Јутјуб гдје смо објаснили шта се све спрема и шта ће се све дешавати. Администрација Јутјуба је цензурисала наше материјале, иако смо ми у тим видео клиповима давали примјере из дешавања у арапском свијету и упозоравали шта се све спрема. Послије тога, од стране непрофитних организација са запада смо добијали бројне понуде да нам дају грантове или да идемо негдје на праксу, једноставно су нам жељели сметати у ономе чиме смо се ми бавили у Украјини. На Твитеру су се појавили снимци снајпериста који су наводно још у јануару пуцали по демонстрантима у Кијеву. Иста фотографија се користила и у Дамаску против Асада (оригинална фотографија је настала у Киргизији 2010. године). Наши западни партнери, под наводницима, једноставно рециклирају оно што већ имају. Када су се почеле дешавати револуције у арапском свијету, било је јасно да мирних обојених револуција као у Београду 2000. или у Кијеву 2004. више не може бити. Данас је јубилеј, госпођи Кондолизи Рајс је 60 година. Док је била државни секретар она је управљала дјелима у вези са Украјином, али у самом почетку није кренула онако како су они хтјели. Када су кренули сукоби, све вријеме је морала долазити госпођа Нуланд. Она је све вријеме долазила у Кијев као курир, доносила је или новац или летке. Сасвим је јасно да ће резултат рата који сада тече у нашој земљи бити онакав какав га ми успијемо освојити или ћемо, ако не можемо бити домаћини у сопственој земљи, онда макар имати право да живимо у њој. Ја се данас морам бавити не само питањем избјеглица, којих је више од милион на територијама до Русије, морам организовати и размјене заробљеника. Ми нисмо добили још ниједног здравог човјека који је био у украјинском заробљеништву. Најчешће им ломе прсте чекићем и кљештима. Њихове руке постају налик на канџе. Исто то раде и са ногама. Данас се на службеним меморандумима украјинског министарства унутрашњих послова користе фашистичке свастике. Данас ти исти људи из Велике Британије и САД-а, са запада, долазе у Украјину и за мале паре добијају могућност да пуцају по мирном становништву из тенкова и топова. Још једна паралела: много је лешева са извађеним органима. Јако добро знате да се то дешавало и на Косову. Наравно, запад говори да у Украјини нема никаквог нацизма. Но, лоше је увијек враћено добрим, народ се пробудио и схватио како да преживи. Страшан је притисак на Русији, страшне су санкције које дају могућност да говоримо о пријатељима и да им отворимо своје тржиште. Један француски ланац производа је почео на своје полице стављати и српске производе које никад раније није продавао. Ви имате солидну пољопривредну производњу и потребно је да освајате то тр-

жиште. Наши народи нису баш практични, све остављамо за сутра. Када желе да увриједе руски народ, називају нас “рашке”. Нажалост ми трчимо данас за технологијама и наша публика су ипак људи који имају одређено искуство. Младим људима то не изгледа тако страшно јер једноставно се не сјећају рата који се десио прије 20 година и не памте ужасе. Ако се јасно и гласно не изборимо за своја права и не објаснимо оно што нам се дешава, остаћемо без своје земље. Видите и сами шта се дешава са српским земљама, сваке године су све мање. Наравно, обећаваће вам разне економске погодности, али то ће се врло брзо завршити. Све ово што се дешава у Украјини је посљедица тога што није потписан споразум о придруживању Европској Унији. Треба ствари звати правим именом, то није “евро-савез” већ “евро-окупација”. Сличне споразуме су потписали Египат, Тунис, Албанија, а сви видимо шта се све почело дешавати са економијама тих земаља (ниједна се не може назвати економијом која расте). Тај споразум подсећа на ножић који отвара конзерву, а ако се под конзервом подразумева суверена економија у којој се можда крије нешто укусно, када се конзерва отвори, садржај се избацује и то јако трешти. А када загрми то је још једна револуција, било да је у Тунису, Египту или било гдје. Ако наставимо називати ствари својим именом, под европским вриједностима имамо истосполне бракове, легалну трговину наркотицима - то не треба звати европским вриједностима, већ европским гадостима. Док год будемо говорили тим језиком који нам намећу, ми смо губитници. Изгубићемо своју земљу и право да живимо у њој. Подсјетићу на мисао господина Бжежинског који је веома познат као политичар. Он је теоретичар у области геополитике и практичар који је био савјетник председника САД-а. Послије распада Совјетског савеза и током рата у бившој Југославији, он је као главног непријатеља означио православље. Као народ морамо се одлучити: или ћемо се борити или ћемо пристати да дамо дио својих територија и свог суверенитета. Ако се не варам, 8. новембра 1995. године скупштина Републике Српске је тражила од Србије да се уједине, а добили сте добру лекцију да схватите гдје вам је заправо мјесто. И да наставимо називати ствари правим именом, када они нас вријећају онда то називају слободом мишљења, а ако ми покушамо одговорити - онда је то истрага и рушење слободе говора. Ако они нас окривљују, онда је то тражење правде, а ако ми покушавамо да им објаснимо да то није тачно - онда смо ми лажови. Примјер такве правде и тражења правде, под наводницима, је управо господин Војислав Шешељ који се ових дана вратио у Србију након 12 година које је провео у затвору без икакве пресуде. Када они нас исмија-

вају, то је конструктивна критика, а када ми настојимо да одговоримо - онда је то нарушавање права мањине. Ако они нама пријете, они сма-трају да себе штите. А ако ми настојимо да себе заштитимо - онда шири-мо мржњу и насиље. Ако они убијају мирно становништво под свасти-ком, они су активисти, а ако ми штитимо своју породицу, своје куће и своју земљу - онда смо терористи и фашисти. Ја бих умјесто меке силе позвао да користимо паметну моћ јер ће, хтјели ми то или не, доћи до употребе стварне силе. Чак су у Украјини покушали искористити ислам-ски фактор који је тамо незнатан по аналогији са оним што се код вас дешавало. Када је у Украјини као јединој европској земљи била реги-стрована организација Хизбу ет-Тахрир што у преводу значи „партија за ослобођење ислама“, нажалост нису успјели искористити тај фактор јер се Крим ујединио са Русијом а основна исламистичка база је била на Криму. Они су успјели изаћи на митинг и говорили су да ће организова-ти калифат на руској земљи. У стварности запад је јако лијен.